

ΤΣΒΕΤΑΝΚΑ ΕΛΕΝΚΟΒΑ

για ένα μάθημα ποίησης

Είμαι ψάρι
και το μαχαίρι σου με σχίζει
Κόκκοι άμμου πέφτουν από τα λέπια μου
και τα λέπια μου πέφτουν
Είμαι ψάρι μέσ' στα χέρια σου
και τα χέρια σου χαράσσονται σαν ψάρι
Τα σημάδια μου είναι απλώς σημάδια
Ίχνος λυρισμού

*

τα δέντρα του Ιούδα

Στον Πάνο Σταθογιάννη

Χόρεψε
Τα μαλλιά μου νεκρά μεγαλώνουν ακόμα
Σκάψε με του χορού τα βήματα έναν σταυρό
και σταύρωσέ με

Χόρεψε
Μπερδεμένα και γυαλιστερά
τυλίγονται τα μαλλιά μου
γύρω από σκόρπια οστά κι αγκάθια

Έκοψαν τα δέντρα του Ιούδα
Βγάλε τα σαντάλια σου και χόρεψε

Τώρα που στο λαιμό σου στάθηγε
ο δαγκωμένος καρπός
θα γεννήσω καινούργιο βλαστάρι

Τά πιο γερά δέντρα είναι αυτά που έγιναν
σταυροί

γραμμένο με νέκταρ

Χύσε πάνω στη λευκή σελίδα δυο σταγόνες νέκταρ
 αντί για το μελάνι
 και το χέρι σου ιδρωμένο από το γράψιμο
 ας μην αποκάμει να γράφει
 Κόμματα βιαστικά κολλημένα ανάμεσα
 στις λέξεις
 που ρούφηξαν
 τα χείλη σου, τα δόντια σου, τα δάχτυλά σου
 πυθμένες που φουσκώνει η επερχόμενη πλημμύρα
 Μια πλημμυρίδα άρμης είναι το κορμί μου σ'αρπάζει

σε σκεπάζει με αφρό
 κι άλλο δε μένει απ'τη ζεστή παλάμη σου να ψαχουλεύει
 την άμμο με τα κοχύλια-
 τα στήθη μου

Από τη συλλογή ποιημάτων *Οι πυρές των λεγεώνων*

παραμύθι

στο γιο μου

Λευκά είναι τα χέρια σου ευωδιάζουν
 σαν άνθος οπωροφόρου
 ρίγησε το μήλο του στήθους μου
 στερνές σταγόνες μέλι ψίχουλα στη γη
 όταν σε αποθήλαξα

Από καιρό οι δράκοι πέταξαν
 από καιρό η ποντικοπαγίδα είναι άδεια
 στέγνωσε αυτή η πόλη
 στέγνωσε η αυλή μου
 και συ κάθε άνοιξη σκάβεις

Μωρό μου
 κάθησε για λίγο

τα φίδια σκόρπισαν
 όπως τα μαλλιά μου από άχυρο
 τα γράμματα, που σβήναμε με ψωμί
 χαράχτηκαν πάνω στην πέτρα
 Είσαι η πέτρα το ποτάμι
 η κλίνη των εκθρονισμένων θεών
 Ανάμεσά μας οι σκάφτες μετακίνησαν τα σύνορα
 κι έμειναν τα παρτέρια
 δυο μακριές πλεξούδες στην άκρη του δρόμου
 δεμένες στο λαιμό σου μην πιάσει το κακό μάτι
 δυο γκριζες πλεξούδες τυλιγμένες στα μάτια
 πάνω τους σκαρφαλώνουν οι ερωτευμένοι
 Δυο κόμβοι μες στα σπλάγχνα σου
 μες στα δικά μου σπλάγχνα
 Κατέβασαν τα σχοινιά έκοψαν τα σχοινιά
 το καλάθι έμεινε μετέωρο και σκόρπισε τη σκόνη
 και οι μάνες όλο τραγουδούσαν
 Δε γερνάνε οι μάνες αδελφές που δε γεννήθηκαν
 δε γδύνουν το κορμί τους
 Στον κόρφο αντί για σταυρό
 κομμάτια από φτέρνα ⁽¹⁾
 Μικρέ μου αετέ ⁽¹⁾
 κάθησε για λίγο
 μούσκεψε τα πόδια σου στη γούρνα
 ζύμωσα το ψωμί με κρασί
 και όλες οι πηγές άρχισαν να τρέχουν
 Καράβια μαυρισμένα
 γεμάτα αρουραίους απ' τα βάθη των αιώνων
 κουνάνε με θλίψη και βροντή
 την πόρτα του Τρικέφαλου ⁽¹⁾

Από τη συλλογή ποιημάτων *Η Αμφίπολις των εννέα δρόμων*

Απόδοση από τα βουλγαρικά: Κωνστάνς Δημά

⁽¹⁾ Όπως το λέει και ο τίτλος, τούτο το ποίημα κάνει υπαινιγμό σε διάφορα βουλγαρικά παραμύθια

